

Ze voelt zich niet echt goed, beetje misselijk. Hoofdpijn heeft ze ook, die lijkt te komen van haar nek. De verpleegster vraagt of ze wat water wil drinken. Patricia maakt van de gelegenheid gebruik, te vragen of ze in orde is.

Het enige wat ze voelt, is de hoofdpijn, nekpijn, meer niet.

De verpleegster belooft haar van de dokter langs te sturen, die zou dan wel vertellen of alles in orde is.

Het is pas tegen de latere avond, als er een man verschijnt in een groene jas, met groene muts. Als of hij net uit de operatie kamer gekomen is. Eindelijk ben je terug wakker, Patricia is het als ik mij niet vergis. Hij neemt het mapje dat aan de achterkant van het bed hangt in zijn handen.

Het is even heel stil.

Je hebt geluk gehad Patricia, zegt hij zonder haar aan te kijken.

Patricia knikt maar van ja, niet wetende wat er allemaal gebeurd is, het is verwarrend dokter zegt ze nog. Je zult een lange tijd moeten herstellen, je hebt ook een hersenschudding waarvan je hevige hoofdpijn kan hebben. Daarom is het ook duister in de kamer, hoe minder je licht ziet, hoe beter nu voor je.

Patricia is al blij, het is maar een hersenschudding, dat is na een aantal weken gelukkig genezen. Een kleine glimlach verschijnt op Patricia haar gezicht. Het voelt wel aan of elk botje dat in mijn benen zit gebroken heb, hervat ze om meer te weten te komen. De dokter was precies niet echt van plan om meer duidelijkheid te geven.

Hij kijkt nu recht in Patricia haar ogen.

Wat je voelt is dan ook heel normaal, aangezien de letsels die je hebt van dit ongeval.

Letsels? Welke letsels heb ik dan nog? Patricia is zich helemaal niet bewust van haar algemene toestand.

Door de aanrijding heeft ze niet alleen een gewone hersenschudding. Haar beide benen zijn geraakt door de wagon, verpletterd.

Ze doen wel pijn, zoals ze vertelde, elk botje voelt pijnlijk aan. De dokter voelt zich verveeld met wat hij Patricia moet gaan uitleggen. Het is iets wat hij zal moeten doen, Patricia moet weten wat er aan de hand is.

Hij legt voorzichtig zijn hand op haar arm, zet zich in de stoel die naast haar bed staat. Hij zucht even, waarna hij begint te praten.

De dokter vertelt Patricia wat de auto juist heeft aangericht. Haar benen zijn letterlijk tussen de deur en de auto geraakt.

Met een enorme kracht, want de andere auto reed veel te hard. Er waren zelfs geen remspoor. Tegen de tijd dat de dokter alles heeft uitgelegd, loopt een dikke traan over de wang van Patricia. Haar benen kunnen niet meer goed komen.

Met wat geluk kan ze haar benen behouden. Ook al zouden ze niet meer kunnen gebruikt worden. Volgens de dokter is het uitgesloten dat Patricia nog zal kunnen rechtstaan of lopen.

Patricia stort volledig in.

Ze roept en huult, is kwaad, slaat met haar armen hard in het rond.

De dokter probeert haar tot bedaren te brengen. Een verpleegster komt al snel erbij te pas, een spuitje brengt Patricia weer tot rust. Ze slaapt zo een hele tijd door. Als ze haar ogen opnieuw opent, herinnert ze zich het gesprek met de dokter heel duidelijk. Nu is alles verloren. Zuchtend denkt ze : waar heb ik dat nu aan verdient? Net nu gebeurt zoiets, aan het begin van mijn nieuwe leven, de nieuwe toekomst die ik wilde bereiken. Haar tranen kan ze echt niet bedwingen. Alles lijkt verloren. Het doet zo pijn diep in haar hart.

Hoe moet ze nu verder, wat kan ik nog doen in mijn leven, als mijn benen verlamd zijn, of nog erger, stel je voor dat ik ze zou kwijtspelen?

Weken gaan voorbij. Patricia is nu in revalidatie, nog steeds in het ziekenhuis.

Er zijn een groot aantal operaties gebeurd. Haar benen zijn gered, dankzij de goede neuroloog die zijn best heeft gedaan.

Het is niet zeker of ze ooit nog kan lopen. Het is afwachten. Ze heeft wel een klein beetje gevoel in haar been, aan de rechterkant. Haar linkerbeen reageert nog altijd nergens op. De dokter die de operatie heeft volbracht, heeft erg veel moeite gedaan, heel wat werk moeten doen. Zodat Patricia niet weet hoe ze hem bedanken kan.

Zonder deze specialist, had ze haar benen nu kwijt geweest.

De revalidatie is erg zwaar. Dankzij haar innerlijke kracht, houdt ze het vol. Al zijn er ook dagen dat ze wil opgeven. Een klein stemmetje binnen in haar lijkt te zeggen dat ze niet mag toegeven. Ze er stevig tegenaan moet blijven gaan, het wel allemaal zal lukken.

Patricia is gelukkig altijd een optimist geweest. Dankzij haar positieve ingesteldheid bijt ze doorheen de zure appel.

Zes Maanden verder, kan ze al met stevige krukken staan, al is het alleen met haar rechterbeen. Daar put ze kracht uit en ook haar armen zijn sterk en nodig om dit te kunnen doen. Patricia is nu al niet meer in het ziekenhuis. Dankzij een huishulp, is het gelukt om naar huis te mogen. Alles kan ze echt nog niet alleen. Haar werk is ze ondertussen wel verloren, ze zat toen voor het ongeval nog in een proefperiode van drie maanden.

Dat vind ze heel spijtig, want het was toch zo een goede baan. Haar vakantie heeft ze kunnen annuleren, dankzij de verzekering die ze erbij genomen had.

Patricia is vastbesloten vanaf het beter gaat, ze toch opnieuw een reis zal boeken. Zelfs voor ze terug werk zal zoeken.

Die reis moet en zal gebeuren. De zon en de witte stranden, dat heeft ze nodig.

Patricia werkt erg hard tijdens haar revalidatie, ze gaat tot het uiterste. De enorme wil, haar positief bekijken van dingen, zorgt ervoor dat ze sterker is geworden, nog sterker dan vroeger. Ze zal niet opgeven voor ze terug kan staan en lopen. Eén kruk of stok tot daartoe vindt ze. Maar ik geraak terug rechttop ergens heen.

Haar wilskracht en optimisme heeft uiteindelijk zijn resultaten bereikt. Patricia kan rechtstaan sinds kort, op beide benen. De linker been is niet zo sterk, deze kan ook niet meer verbeteren. Het is wel zo, dat ze behaalde wat ze wenste. Ze staat en stapt met maar één stok. Zodat het lijkt of ze een wandelstok bij zich heeft. Hard lopen en rennen zit er niet meer in. Patricia is blij met de behaalde resultaten.

Ze kan zelfs op reis vertrekken binnen twee weken.

Als Patricia na twee weken op het parelwitte strand staat te kijken naar de blauwe zee, zucht ze hardop van genoeg. Eindelijk ben ik op het witte strand en kan ik de zee ruiken en zien. Haar gezicht straalt als nooit tevoren.

Naast haar zit een jongeman.

Hij kijkt even doorheen de zonnestralen op naar Patricia.

Alles in orde schatje van me?

Ja hoor, antwoord Patricia, alles is perfect in orde!

Auteur: Heymans V.

Er worden geen verhalen gepubliceerd zonder toestemming van de betrokken personen. De namen van eventuele personen zijn veranderd. Enkel de auteur zijn naam wordt vermeld.